Hvad vi vil.

Hvad er Kvindesagen?

Kvindesagen er en Bestræbelse for at skaffe Kvinden den Ret, der tilkommer hende som Menneske.

Den er en Bestræbelse for at aabne alle Erhvervsgrene for hende, for saa vidt hendes fysiske Kræfter kunne række; thi i den Henseende har Naturen jo selv gjort Forskel paa Kønnene; hvorimod hun, hvad de aandelige Kræfter og Evner angaar, godt kan stilles Manden jævnbyrdig, om disse end ere af forskellig Natur. Hun maa med et Ord blive stillet økonomisk uafhængig.

Den er en Bestræbelse for, at hver enkelt Personlighed kan komme til *frit* at udvikle de Evner, hun fik, uden Hindring fra nogen Side, hvad enten denne Hindring hedder Stat, Kommune, Kirke, Skole, Arbejdsgiver eller Mand eller Kvinde; thi i den Højestes som i den Lavestes Samfundsbevidsthed lyder det inderst inde: »*kun en Kvinde*«, og man er altid rede til at skyde hende til Side som et Væsen af en lavere Art. Denne Ringeagt for Kvinden og for hvad hun magter er en Hindring saa stor, at Kvinderne maa anspænde alle deres Kræfter for gennem deres Arbejde i deres Liv at vise, at den er uretfærdig. Mangen enlig stillet Kvinde kan fortælle om Oplevelser i denne Retning, hvorledes hun aandelig talt blev sparket til, blev haanet, fordi hun »*kun var en Kvinde*«; og vi kunne fortælle mange Exempler paa denne Seen ned paa Kvindekønnet fra det daglige Liv.

Den er en Bestræbelse for at skaffe hende Borgerrettigheder paa alle Punkter. Kan man dog ikke se, at det er nedværdigende for Kvinden at gaa retsløs, ansvarsløs omkring i Verden? Tror man da ikke, at hendes Hjerte banker højt for Frihed, for Folk og for Fædreland? At ikke ogsaa hun har Trang til at yde sit Bidrag til lykkelige Samfundstilstande i vort Folk? Jo sikkert! Men hidtil staar hun kun som Tilskueren ved Skuespillet, nydende men ikke ydende, uden den herlige Ansvarsfølelse, som er en mægtig Spore til Daad. Og er det dog ikke saare rimeligt, at vi ville have et Ord med at sige om de Loves Affattelse, hvorunder vi leve, og som vi skulle lyde, have en Finger med i Spillet ved Bestyrelsen af de kommunale Anliggender baade i By og Land, Anliggender, som ligge os nær, saasom Skole og Fattigvæsen o. s. v.? Ja, det ligger os nær alt sammen, thi vi ere Mennesker; og vi holde ogsaa af rene Gader, smukke Anlæg, Overholdelse af Renlighed og meget mere kommunalt. Kvinden sidder som Fuglen i Bur; hun kvidrer, men hun vilde saa gærne flygte fra Buret og synge med i det store Fuglekor under Guds frie Himmel. Kvinden sidder inde med Kræfter, som Samfundet hidtil har forsmaaet, med Ømhed og Længsler efter at faa dem anvendte, ja med Længsler saa stærke, at de sukke efter Befrielse og stundom true med at sprænge Buret.

Vi mene, at som Kvindesagen staar og *banker paa Hvermands Dør*, saa indeslutter den ogsaa i sig de to Opgaver, for hvilke vort Blad skal være Organ, nemlig *Arbejderspørgsmaalet* og *Fredssagen*, og navnlig det første banker stærkt og vedholdende paa Døren, og dermed vil det vedblive, indtil Døren bliver lukket op paa vid Gab, saa Arbejdernes Levekaar blive meget bedre og lykkeligere, end det nu er Tilfældet.

I Erkendelsen af, at der allerede er gjort noget for Kvinden fra Statens og fra forskellige Institutioners Side, og i Erkendelsen af, at mange Mænd har ydet Kvindesagen god og kærlig Hjælp, ville vi bede disse i Fremtiden at bære vor Sag, »*Raabet om Kvinderet fra Kvinder*«, frem i Forening med os, idet vi ville være taknemmelige for ethvert Arbejde, enhver Støtte for vor Sag, af hvilken Natur de end maatte være.

Hvad vi Fredsvenner vil.

I et Opraab, som for nogle Aar siden udsendtes af Kvinder fra »Kvindelig Fremskridtsforening«, staar: »Krigen hæmmer al Udvikling og skader Fremskridt, Oplysning og Handel, mens den avler Raahed og Usædelighed«. Er dette Tilfældet, og endnu har ingen modsagt det, saa ligger deri en stor Opfordring til alle Mennesker, om at arbejde imod sligt Uvæsen, imod den Militarismens Aand, som siger, at Krigen er retfærdig, uundværlig og naturlig. — Loven siger: »Du skal ikke ihjelslaa!« Morderen straffes med selv at miste Livet; men i Krig hædres den, der dræber de fleste. — At snigmyrde, det, som vore Forfædre i den mest barbariske Tidsalder ansaa for en Vanære, det hører med til de Kundskaber, der indprænte vore Sønner som Soldater i det nittende Aarhundrede; det er en Skændsel for hele den civiliserede Verden. Dette indses ogsaa af flere og flere ædelt tænkende Mennesker. Derfor ser man mange af disse ofre al deres Tid, deres Formue og deres Evner for at oplyse deres Medmennesker om, at Krig ikke kan stemme overens med Retfærdighedens Krav. Og da gaar det med denne Sag, Fredssagen, som den kaldes, som med alt, hvad der er stort og godt; har man først faaet Øjet op for dens store Be-